

1 Korintiërs 9

Een gebod dat Paulus negeerde

door Michael Morrison

In zijn eerste brief aan de kerk te Korinte, behandelt Paulus een aantal kwesties waar de christenen van Korinte mee zaten. Sommigen vonden het niets bijzonders om vlees te eten in heidense tempels; anderen vonden dat zondig. Paulus legt uit dat christelijke vrijheid uit vrijwillige zelfbeperking bestaat, en in dit geval zouden de "liberale" christenen uit de heidense tempels weg moeten blijven zodat ze het geloof van de zwakke christenen niet zouden kwetsen. Hij maakt zijn bevinding duidelijk door te zeggen dat hij in zo'n geval helemaal geen vlees zou gebruiken, als het eten daarvan bij anderen een indruk van zonde zou doen ontstaan (1 Korintiërs 8:13).

Wat? Heeft Paulus dan het recht om te doen wat hij wil? Waarom zou zijn vrijheid beperkt worden door de onvolwassenheid van iemand anders? Paulus legt uit dat liefde zelfopoffering vereist, en geeft daarvan een voorbeeld uit zijn eigen bediening. In dit voorbeeld toont de kerk te Korinte zich "zwak," als gevolg waarvan Paulus zijn rechten opgeeft om hen niet te grieven. Hoewel hij vrij man is, kiest hij ervoor om een slaaf te zijn, ter wille van het evangelie.-

De rechten van een apostel

"Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus, onze Here, gezien? Indien ik voor anderen geen apostel ben, voor u toch zeker wél; want het zegel op mijn apostelschap zijt gij in de Here" (1 Korintiërs 9:1-2). Sommige mensen in de kerk van Korinte respecteerden Paulus klaarblijkelijk niet, zij accepteerden hem niet als een echte apostel, en weigerden hem enige steun te geven. Paulus' repliek is dat hij de volledige apostolische geloofsbrief heeft, en dat hij sowieso geaccepteerd dient te worden omdat hij hen het evangelie gebracht heeft. En op grond daarvan heeft hij zekere rechten.

"Dit is mijn verdediging tegen hen, die zich een oordeel over mij aanmatigen. Hebben wij geen bevoegdheid om te eten en te drinken? Hebben wij geen bevoegdheid om een zuster als vrouw mede te nemen gelijk ook de andere apostelen en de broeders des Heren en Kefas? Of hebben alleen ik en Barnabas geen bevoegdheid om vrij te blijven van handenarbeid?" (1 Korintiërs 9:3-6). Andere apostelen ontvangen – genoeg – ondersteuning om ook hun vrouwen middelen van bestaan te geven. De Korintiërs zijn het er kennelijk wel mee eens dat die apostelen recht hebben op financiële ondersteuning, maar ontzeggen het Paulus (de andere apostelen leefden op een veilige, grote afstand van hen, zich nauwelijks bewust van de Korintiërs, laat staan dat ze hun om steun zouden vragen).

Dit is niet redelijk, zegt Paulus. Barnabas en ik doen hetzelfde werk, en wij zouden dan ook dezelfde soort ondersteuning moeten ontvangen. Paulus geeft hen enkele voorbeelden uit de wereldse samenleving: "Wie doet ooit dienst in het leger en betaalt zijn eigen soldij? Wie plant een wijngaard zonder van de vrucht daarvan te eten? Of wie weidt een kudde en geniet niet van de melk der kudde?" (1 Korintiërs 9:7). "Spreek ik hier soms van menselijk standpunt, of spreekt ook niet de wet van deze dingen? Want in de wet van Mozes staat geschreven: Gij zult een dorsende os niet muilbanden" (1 Korintiërs 9:8-9a, Deuteronomium 25:4 citerend).

De wet gaat niet enkel over dieren, zegt Paulus. Het is een principe dat ook op mensen van toepassing is. "Bemoeit God zich soms met de

ossen? Of zegt Hij dit in elk geval om onzentwil? Ja, om onzentwil werd het geschreven, omdat de ploeger moet ploegen in hope, en wie dorst (moet dorsen) in de hoop zijn deel te ontvangen" (1 Korintiërs 9:9b-10). Ja, mensen moeten betaald worden voor het werk dat ze doen.

Het gebod van de Heer

Paulus past dan het principe toe op zijn eigen situatie: "Indien wij het zijn, die voor u het geestelijke gezaaid hebben, is het dan te veel, dat wij van u het stoffelijke zouden oogsten? Indien anderen deel hebben aan de bevoegdheid over u, wij niet veel meer?" (1 Korintiërs 9:11-12a). Met andere woorden: Als ik u het evangelie gebracht heb, zou u de bereidwilligheid moeten hebben mij de dingen van tijdelijke waarde te geven.

We hebben er recht op, zegt Paulus, "Doch wij hebben van deze bevoegdheid geen gebruik gemaakt, maar wij verdragen alles om geen hindernis voor het evangelie van Christus op te werpen" (1 Korintiërs 9:12b). Paulus toont zich bereid om van zijn rechten af te zien – het evangelie is voor hem van groter belang dan zijn eigen privileges. Paulus' voorbeeld is van toepassing op diverse hedendaagse situaties, en met zijn commentaar daagt hij zowel degenen uit die geld ontvangen, als degenen die geld zouden behoren te geven. Op alle betrokkenen wordt een beroep gedaan tot zelfopofferingsgezindheid in het belang van het evangelie.

Dat snijdt hout, schijnt Paulus te willen zeggen. Het principe gaat op voor ossen, militairen, boeren en herders. Als het werk waard is gedaan te worden, dan is het ook waard om te worden ondersteund, en dat geldt ook voor godsdienst: "Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar?" (1 Korintiërs 9:13).

Om het thema te af te ronden, haalt Paulus Jezus aan: "Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie de regel gesteld, dat zij van het evangelie leven" (1 Korintiërs 9:14, een mogelijke verwijzing naar Lukas 10:7). Maar dan merkt Paulus weer op, "Ik voor mij heb hiervan echter niet in het minste gebruik gemaakt" (1 Korintiërs 9:15). Paulus noemt dit duidelijk een gebod van de Heer (Hij heeft de regel gesteld), en hij zegt even duidelijk dat hij dit niet gehoorzaamt. Hij komt aan de kost door tenten te maken – hij vat het gebod van de Heer meer op als een gebod om te geven dan om te ontvangen. De aandacht is gericht op de verantwoordelijkheid van gelovigen om het werk van het evangelie te ondersteunen.

Paulus' prioriteit is niet geld, maar het evangelie. Zijn recht op financiële ondersteuning zet hij bewust opzij zodat de mensen niet kunnen denken dat zijn boodschap slechts een redevoering is, bedoeld om geld op te leveren. Er waren Griekse redenaars die hun brood verdienden met rondreizen om het publiek te vermaken met toespraken. Ook waren er die scholen vormden en de leerlingen lieten betalen voor hun colleges. Paulus wil te allen tijde de indruk wegnemen dat de motivatie voor zijn boodschap wordt geleid door eigenbelang. En Paulus' bereidheid om in zijn eigen onderhoud te voorzien is niet tegen het gebod van Heer in. Dienaren van het evangelie hebben recht op financiële ondersteuning, en gelovigen hebben de verplichting daarin te voorzien. Maar Paulus zal er zelf nooit om vragen. >>

"Ik voor mij heb hiervan niet het minste gebruik gemaakt. Dit schrijf ik echter niet, opdat het zo op mij toegepast zou worden, want het ware mij beter te sterven dan – neen, mijn roem zal niemand verijdelen!" (1 Korintiërs 9:15).

Zelfs in deze brief vraagt Paulus niet aan de Korintiërs hem te ondersteunen. Zijn verzoek heeft eerder te maken met de inzameling die hij coördineerde voor de gelovigen in Jeruzalem (1 Korintiërs 16:1-4). Hij wil duidelijk maken dat hij niet staat te preken om er zelf beter van te worden. Echter, hij predikte omdat de Heer hem dat opdroeg. Het evangelie is zijn prioriteit: "Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers, ik ben ertoe genoodzaakt. Want wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig! Want doe ik dit gewillig, dan heb ik aanspraak op loon; maar doe ik het niet uit eigen beweging, de taak blijft mij toch opgedragen" (1 Korintiërs 9:16-17). Paulus voelt zich gedwongen, of hij nu een slaaf is of een vrijwillige. Terwijl hij zijn plicht doet, voelt hij zich toch beloond. "Wat is dan mijn loon? Dit: door mijn evangelieprediking het evangelie om niet te mogen brengen, en zo van mijn bevoegdheid als evangelieprediker geen gebruik te maken" (1 Korintiërs 9:18). Paulus voelde zich er goed bij om bij het prediken van het evangelie geen geld te vragen. Een dergelijke benadering mag dan goed zijn tegenover de ongelovigen, maar toch komt de tijd, zoals in het geval van Paulus, dat gelovigen geleerd moet worden omtrent het gebod van de Heer in dit opzicht. Degenen die het evangelie van genade aannemen moeten genadig zijn.

Een allemansslaaf

Paulus gebruikt zichzelf wederom als voorbeeld hoe gelovigen dienen te reageren op de boodschap van zelfopoffering: "Want hoewel ik vrij sta tegenover allen, heb ik mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen" (1 Korintiërs 9:19). Zijn doel is het evangelie, niet hijzelf. Hij doet afstand van zijn rechten, geeft zijn vrijheid op, om toch maar het werk te doen dat Jezus hem opgedragen heeft.

"Ik ben voor de Joden geworden als een Jood, om Joden te winnen; hun, die onder de wet staan, als onder de wet – hoewel persoonlijk niet onder de wet – om hen, die onder de wet staan te winnen" (1 Korintiërs 9:20). Jezus, zelf een Jood, was geboren "onder de wet" (Galaten 4:4). De Joden stonden onder de wet, en Paulus gehoorzaamde de wet als hij bij de Joden was. Waarom? Om de Joden te winnen, hen te helpen het evangelie te aanvaarden.

Maar Paulus merkt ook op dat hij niet onder de wet is. Integendeel, hij is vrij om te leven als een niet-jood (Galaten 2:14), om te leven alsof hij de wet niet had, zoals we zien in vers 21: "Hun, die zonder wet zijn, ben ik geworden als zonder wet – hoewel niet zonder de wet van God, want ik sta onder de wet van Christus – om hen, die zonder wet zijn, te winnen."

Het is Paulus' prioriteit om mensen te winnen, om het evangelie aantrekkelijk te maken. Onder de wet van Christus is hij verplicht zijn persoonlijke voorkeuren opzij te zetten, zodat hij anderen kan dienen. Hij gebruikt zijn vrijheid in Christus om een slaaf te zijn, om zijn gedrag aan te passen aan de omstandigheden. Zijn hoofddoel is niet te steunen op traditie of de traditie te bevechten, noch partij te kiezen voor de een of andere etnische groepering, maar Christus te prediken. "Ik ben voor de zwakken zwak geworden, om de zwakken te winnen; voor allen ben ik alles geweest, om in elk geval enigen te redden. Alles doe ik ter wille van het evangelie, om er zelf ook deel aan te verkrijgen" (1 Korintiërs 9:22-23).

Paulus wil zichzelf niet diskwalificeren (1 Korintiërs 9:27) door een zelfgericht leven te leiden. Hij doet zijn uiterste best om anderen te dienen, om het evangelie te dienen. Zijn voorbeeld is in overeenstemming met zijn boodschap: de boodschap dat God de wereld zodanig liefhad dat Hij Zijn enige Zoon zond om voor ons te sterven. Hoewel we vijanden waren, gaf Jezus Zijn rechten op als een losprijs voor ons. Het voorbeeld dat Jezus stelde houdt een gebod voor ons allemaal in: Degenen die geestelijke zegeningen ontvangen moeten bereid zijn materiële zaken te delen.